

ΠΑΝΟΣ ΣΑΚΕΛΗΣ

Ο ΨΙΘΥΡΙΣΤΗΣ
ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΕΠΙΛΟΓΗ

Ένας ένας έφταναν απ' τα πέρατα της γης. Ο καθένας και με διαφορετική όψη. Κάπου στο πίσω μέρος του χώρου, άνοιγε κάτι σαν πόρτα, και μια ψηλόλιγνη φιγούρα εμφανιζότανε. Με αργά βήματα προχωρούσε χωρίς να λέει κουβέντα και στεκόταν άναρχα σε κάποιο σημείο του χώρου που ήταν σαν να τον περίμενε. Και η αέρινη πόρτα ξανάκλεινε για ν' ανοίξει κάπου αλλού, κι ένας άλλος να μπει και να πάρει κι αυτός την θέση του.

Η μορφή τους ήταν κάπως αέρινη και οι κινήσεις τους σε τίποτα δεν θύμιζαν ανθρώπους. Διαφέρανε ακόμα και στο ντύσιμό τους, κι όχι μόνο αυτό, αλλά ακόμα και στον τρόπο που το επιδείκνυαν. Θα μπορούσε να πει κάποιος πως φορούσαν κουστούμια σαν για κρύψουν την πραγματική τους ταυτότητα. Όμως δεν θύμιζαν ούτε καν κάποια απ' τις άλλες μορφές που ήταν καταγεγραμμένες στο ασυνείδητο των ανθρώπων. Περισσότερο έφερναν με αγγέλους, αλλά ούτε φτερά φαινότουσαν, ούτε και τα τόσο χαρακτηριστικά ρούχα τους, και γι' αυτό εύκολα θα έλεγες ότι δεν είχαν να κάνουν ούτε μ' αυτούς.

Ακόμα κι ο τόπος, αλλά και ο τρόπος που εμφανιζόντουσαν, δεν σε άφηναν να τους συνδέσεις με τίποτα το γνωστό. Απ' την άλλη, υπήρχε μια τόσο έντονη ρευστότητα στον χώρο, που περισσότερο έμοιαζε με χρονική δίνη παρά με οτιδήποτε άλλο. Κι όμως. Καταλάβαινες εύκολα πως μέσα σ' αυτές τις συνθήκες όλοι τους ένοιωθαν άνετα.

Η αλήθεια που κρυβόταν πίσω από την ύπαρξή τους ήταν εντελώς διαφορετική. Ήταν ένα Τάγμα δυνάμεων που δεν το είχε καταγράψει ποτέ κανένας και πουθενά. Ήταν το τάγμα των Ψιθυριστών των Ονειρών. Δεν είχαν λάβει μέρος πουθενά και δεν είχαν συμμετοχή σε καμία επανάσταση. Δεν ανήκαν ούτε σ' αυτούς που εξέπεσαν αλλά ούτε και σ' αυτούς που γύρισαν πίσω.

Το Τάγμα των Ψιθυριστών των Ονειρών, παρόλο που υπήρχε από πάντα, εμφανίστηκε μόνο όταν στο ηλιακό σύστημα, η ζωή κατάφερε να σχηματίσει τους πρώτους ανθρώπους.

Ο ρόλος τους ήταν πολύ απλός. Κατείχαν τον τρόπο να μπαίνουν στα όνειρά των ανθρώπων. Εκεί, ανάλογα με την ποιότητα του ανθρώπου

είτε του απάλυναν το αίσθημα του φόβου που του δημιουργούσαν όνειρα που οφείλονταν τόσο στην σάρκα όσο και στα συναισθήματα, είτε, σε λίγες περιπτώσεις τους έφερναν σε επαφή με ενορατικά όνειρα.

Κάποιες φορές, οι άνθρωποι αυτοί άλλαζαν. Καταλάβαιναν την αρχετυπική σχέση αυτού που έβλεπαν με το αύριο, υιοθετούσαν τις συλλήψεις αυτές και μαζί τους άλλαζε κι ο κόσμος. Βέβαια δεν ήταν κάτι το εύκολο, μια και σε καμία περίπτωση δεν έπρεπε να καταπατηθεί η ελεύθερη βούλησή τους, αλλά τουλάχιστον υπήρχε πια σαν δυνατότητα ένας μπούσουλας που έδειχνε το πως μπορούσε να μετασχηματιστεί το αύριο.

Το συγκεκριμένο Τάγμα είχε να κάνει σ' αυτήν την φάση με το ηλιακό σύστημα και μάλιστα μια που δεν υπήρχαν άνθρωποι σ' άλλους πλανήτες, μόνο με την ανθρωπότητα της γης.

Τώρα όμως είχε έρθει η ώρα ν' αποσυρθούν κι αυτοί. Οι υπηρεσίες τους χρειαζόντουσαν σ' άλλα νεοσύστατα ηλιακά συστήματα που καινούργιες ανθρωπότητες αναπτύσσονταν. Η επιλογή βέβαια της ώρας για να φύγουν δεν είχε να κάνει με δική τους απόφαση, αλλά απ' το επίπεδο εξέλιξης της ανθρωπότητας στο να μπορεί να συλλαμβάνει πλέον από μόνη της τις ενορατικές εικόνες που γεννιόντουσαν σε άλλα επίπεδα της ύπαρξης.

Κάποια στιγμή σταμάτησαν να έρχονται άλλοι Ψιθουριστές, σημάδι πως η σύναξη είχε ολοκληρωθεί. Τότε ο αρχηγός τους έκανε μερικά βήματα μπροστά και γυρνώντας προς το μέρος τους άρχισε να τους λέει: "Ήρθε η ώρα να φύγουμε. Γνωρίζω ότι μερικοί από σας θεωρείτε ότι είναι κάπως πρόωρο. Όμως η συγκεκριμένη ανθρωπότητα έχει ξεκινήσει τρεις φορές την πορεία της από το μηδέν. Οι νόμοι της δημιουργίας ορίζουν πως πλέον, αν ξανασυμβεί το ίδιο, θα πρέπει ν' ακολουθήσουν τον δύσκολο δρόμο να βρουν μόνοι τους την δίοδο για τα πεδία της ενόρασης. Εμείς ήρθε η ώρα ν' αποσυρθούμε. Ό,τι μπορούσαμε να κάνουμε, το έχουμε κάνει. Η ανθρωπότητα αυτή δυστυχώς βαδίζει στον δρόμο της ολοκληρωτικής της εξαφάνισης".

Με τα λόγια του αυτά δημιουργήθηκε μια μικρή αναταραχή, κυρίως από μια συγκεκριμένη ομάδα που χειριζόταν τα ενορατικά όνειρα της Τελείωσης.

"Έχει κάποιος να πει κάτι;" ρώτησε ο αρχηγός τους.

Τον λόγο ζήτησε ένας Ψιθουριστής που φορούσε μια περίεργη καφετιά μπέρτα.

"Φοβάμαι πως η συγκυρία δεν είναι η πιο κατάλληλη. Μπορούμε να καθυστερήσουμε λίγο την αναχώρησή μας;"

"Δεν είναι στο χέρι μας ν' αποφασίσουμε κάτι τέτοιο. Οι υπηρεσίες

μας χρειάζονται αλλού και δεν πρέπει για χάρη της γήινης ανθρωπότητας, να καθυστερήσει η εξέλιξη κάπου αλλού".

"Μα..."

"Λυπάμαι. Η μοναδική λύση είναι το να θέλει κάποιος ν' ανεξαρτητοποιηθεί με ότι αυτό συνεπάγεται. Προτίθεται κάποιος να ζητήσει κάτι τέτοιο;"

Η ξεχασμένη αυτή δυνατότητα έφερε μια αναστάτωση. Ήταν κάτι που ποτέ μέχρι τότε δεν είχε μπει σε εφαρμογή. Ο αρχηγός ξαναρώτησε: "Υπάρχει κάποιος εθελοντής;"

"Και τί ακριβώς θα γίνει σ' αυτήν την περίπτωση;" ρώτησε ένας Ψιθυριστής που στεκόταν στην πρώτη σειρά.

"Να σας πω. Αν κάποιος Ψιθυριστής θέλει, μπορεί να μην ακολουθήσει το τάγμα μας στην καινούργια του αποστολή και να παραμείνει σ' αυτήν την ανθρωπότητα. Όμως παρόλο που δεν θα πάψει να είναι ένας Ψιθυριστής των Ονείρων, δεν θα έχει καμία επαφή με τους υπόλοιπους. Βλέπετε, ο χώρος αυτός που βρισκόμαστε τώρα, προσωρινά θα πάψει να υπάρχει και μαζί του και η δυνατότητα στο μέλλον αυτός ν' εμφανιστεί εδώ και να περάσει στον χώρο που θα δραστηριοποιείται τότε η ομάδα μας. Θα μπορεί να περνάει από άνθρωπο σε άνθρωπο όταν αυτός πεθαίνει, και μέσα απ' την ζωή του σαν άνθρωπος, θα προβάλλει τα ενορατικά όνειρα στα πρόσωπα που βρίσκονται κοντά του και όχι μόνο. Σημειώστε ότι τα όνειρα που θα μπορεί να προβάλλει θα έχουν να κάνουν με την εξειδίκευση που έχει και μόνο μ' αυτήν. Αξίζει τον κόπο;"

Απόλυτη ησυχία επικράτησε.

"Για πόσο καιρό μπορεί να γίνεται αυτό;" ξαναρώτησε ο Ψιθυριστής που είχε ζητήσει περισσότερες λεπτομέρειες.

"Για όσο υπάρχουν άνθρωποι. Ρωτάω για τελευταία φορά, υπάρχει κάποιος που να θέλει;"

Ο Ψιθυριστής με την καφέ κάπα έκανε μερικά βήματα μπροστά. Όσοι βρισκόντουσαν γύρω του τραβήχτηκαν στο πλάι. Ένας διάδρομος σχηματίστηκε. Αυτός με αργά βήματα πλησίασε τον αρχηγό του. Στάθηκε μπροστά του και του είπε, "Εγώ".

"Είσαι σίγουρος; Καταλαβαίνεις ότι δεν πρόκειται για κάτι το απλό. Εκτός από την δυνατότητα στα ενορατικά όνειρα, και μάλιστα σ' αυτά της Τελείωσης, δεν θα έχεις τίποτα άλλο. Για όσα χρόνια ζήσεις σαν άνθρωπος θα κουβαλάς τον πόνο και τις βιωματικές γνώσεις που θα αποκτήσεις. Τώρα είναι μόνο γνώσεις, αν επιλέξεις αυτήν την λύση, θα γίνουν βιώματα. Το ότι θα γνωρίζεις, σημαίνει πως τα συναισθήματα δεν θα έχουν την ομορφιά της άγνοιας. Θα βλέπεις τα πράγματα να μην

εξελίσσονται όπως θα ήθελες γιατί θα είσαι μόνος σου στο δύσκολο έργο που θέλεις ν' αναλάβεις. Και το χειρότερο, δεν θα ξεχάσεις την ομάδα μας αλλά μόνο το όνομά σου. Θα είσαι για όλους μας ένας Ψιθυριστής χωρίς όνομα. Τί επιλέγεις;"

Ο Ψιθυριστής έκλεισε για μια στιγμή τα μάτια του. "Θα μείνω", απάντησε.

"Είναι δικαίωμά σου και δεν μπορώ να στο αρνηθώ. Καλή τύχη".

Κάπου μπροστά άνοιξε μια φωτεινή πύλη. Οι Ψιθυριστές ένας ένας άρχισαν να περνούν και να χάνονται. Τελευταίος έμεινε ο αρχηγός του. Του χαμογέλασε και του είπε: "Για να είμαι ειλικρινής, το περίμενα ότι κάποιος αυτήν την φορά θα έμενε πίσω. Για σένα θ' αφήσω ανοικτή την Πύλη για λίγο διάστημα ακόμα. Και πάλι καλή τύχη!"

Ο αρχηγός πέρασε την πύλη και ο Ψιθυριστής χωρίς όνομα έμεινε μόνος του. Στεκόταν ακίνητος λες και μέσα στο εντελώς άδειο μεσοδιάστημα που βρισκόταν ν' αναλογιζόταν για μια φορά ακόμα την απόφασή του.

Έστρεψε προς τα πίσω. Εκεί κάθε φορά εμφανιζόντουσαν οι μικρές πύλες από τις οποίες τόσα χρόνια τώρα, οι Ψιθυριστές κατέβαιναν για να επισκεφτούν τους ανθρώπους που ονειρευόντουσαν. Μια μοναδική πόρτα όμως τώρα αγνόφεγγε. Με αργά βήματα προχώρησε προς το μέρος της.

Η ΝΕΑ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ

Καμία εικόνα δεν μπορούσε να περιγράψει αυτό που τελικά συνέβη, αλλά και κανένας δεν μπορούσε να φανταστεί την ζοφερότητα που η εικόνα αυτή θα είχε μερικούς αιώνες μετά.

Πεντακόσια χρόνια πίσω, η καταστροφή του πλανήτη ήταν κάτι που παρόλο που πλανιόταν σαν ιδέα, δεν είχε καταφέρει να κάνει τους ανθρώπους ν' ασχοληθούν με την δέουσα σοβαρότητα. Ο καθένας κοίταζε το δικό του συμφέρον και φρόντιζε να κάνει τ' αναγκαία για να μην υπάρχει πρόβλημα για όσο καιρό θα ζούσε. Και τα πράγματα συνέχισαν να εκτραχύνονται. Από κάποιο σημείο και μετά η κατάσταση ήταν μη αναστρέψιμη.

Ο πληθυσμός της γης ξεπέρασε τα δέκα δισεκατομμύρια και μεγάλες ανακατατάξεις έγιναν απ' τους τοπικούς πολέμους. Σταδιακά, η Ευρώπη είχε γίνει η χώρα των αραβικών μεταναστών, που μαζί με τις ιδιαίτερες απόψεις, είχαν κουβαλήσει και την κουλτούρα τους. Το ίδιο και η Αμερικανική ήπειρος, αν και εκεί πάντα επικρατούσε μια ποικίλη πολιτισμικότητα. Το μεγάλο πρόβλημα πάντως εστιαζόταν στην Ασιατική ήπειρο που με τον ανεξέλεγκτο ρυθμό στις γεννήσεις είχε ξεφύγει από κάθε έλεγχο. Ακολουθούσε η Αφρική με πολλά προβλήματα και πολλές αρρώστιες. Η Αυστραλία αντιστεκόταν, με τους ηγέτες της να προσπαθούν να την μετατρέψουν σε γκέτο. Αυτό όμως δεν άλλαζε το γεγονός ότι η ενδοχώρα εξακολουθούσε να είναι έρημη και τον κόσμο να συνωστίζεται στο νότιο μέρος της.

Στο τέλος του εικοστού πρώτου αιώνα έσκασε η πρώτη βόμβα. Πετρέλαια τέλος. Η οικονομική κατάρρευση ήταν το άμεσο επακόλουθο που τελικά ανάγκασε τους ανθρώπους να δημιουργήσουν τα λεγόμενα μεγάλα έθνη, που μόνο έθνη δεν ήταν, μια και στην ουσία ήταν συνομοσπονδίες που εκπροσωπούσαν τις πέντε ηπείρους. Τα διηπειρωτικά ταξίδια σταδιακά σταμάτησαν, τα σύνορα έκλεισαν και οι υπερκυβερνήσεις έπαψαν να συνεργάζονται.

Το κλείσιμο των συνόρων ήταν κυριολεκτικό. Στρατιωτικοί μηχανισμοί κι από τις δύο πλευρές δεν άφηναν να περάσει κανείς, όχι μέσα από συλλήψεις αλλά μέσα από θανάτους. Ό,τι προσπαθούσε να περάσει καταστρεφόταν και όποιος άνθρωπος αποτολμούσε το ίδιο, σκοτωνόταν. Αποτέλεσμα; Κανείς δεν έπαιρνε μια τέτοια απόφαση για κανέναν λόγο. Εξάλλου έξω απ' τις πόλεις δεν υπήρχε τίποτα που να πρόσφερε καλύτερη ζωή. Οι μόνες μετακινήσεις ήταν αυτών που ήταν διπλωματικά διαπιστευμένοι και που για την μετακίνησή τους είχαν συμφωνήσει και οι δύο πλευρές.

Αυτό όμως κατέληξε στην εγκατάλειψη των συνοριακών περιοχών και στις μετακινήσεις του πληθυσμού στις μεγάλες πόλεις που πλέον έγιναν τεράστιες, με όλα τα προβλήματα που κουβαλούσε μια τέτοια απόφαση. Η χειρότερη όλων, η αδυναμία αστυνόμευσης. Τα γκέτο ξεφύτρωναν σαν μανιτάρια και μαζί μ' αυτά και η εγκληματικότητα έφτασε στα ύψη.

Στις αρχές του εικοστού δεύτερου αιώνα, σχεδόν ολοκληρώθηκε και η καταστροφή της υπαίθρου που εκτός των άλλων ήταν μέχρι τότε ο πάροχος για εναλλακτικές πηγές ενέργειας, είτε με τα λατομεία της είτε με την ξυλεία της. Είχε πλέον καεί κάθε δέντρο που βρισκόταν κοντά σε κατοικημένες περιοχές και όλοι άρχισαν να πιστεύουν πως η ενέργεια που έδινε ο ήλιος ή οι άνεμοι θα μπορούσαν να καλύψουν το κενό. Έπεσαν έξω. Οι θερμοκρασίες είχαν ανέβει, οι πάγοι είχαν λιώσει και οι άνεμοι που κάλυπταν την γη ξεπερνούσαν κάθε προηγούμενο. Τίποτα δεν μπορούσε να σταθεί στο διάβα τους. Η σκόνη που κουβαλούσαν ήταν σαν μια συνεχή αμμοθύελλα.

Η ανθρωπότητα τότε στράφηκε με βιασύνη στην ολοκληρωτική λύση της πυρηνικής ενέργειας. Το πρόβλημα της ενέργειας λύθηκε μέσα από μια μικτή κατάσταση πυρηνικών αντιδραστήρων και γεννητριών ατμού που και τα δύο επιβάρυναν ακόμα περισσότερο την ατμόσφαιρα. Το πρόβλημα όμως της μόλυνσης, που επέφεραν τόσο τα πυρηνικά κατάλοιπα όσο και οι ζημιές των αντιδραστήρων, κατάφερε να σταματήσει σχεδόν τις γεννήσεις, αλλά συγχρόνως και να δώσει το τελειωτικό χτύπημα στο περιβάλλον. Ο πληθυσμός μέχρι το τέλος του εικοστού δεύτερου αιώνα είχε πέσει στο μισό.

Και σαν η Γη να ήθελε να εκδικηθεί, άρχισαν οι μεγάλοι σεισμοί. Πόλεις ολόκληρες εξαφανίζονταν και κανένας δεν μπορούσε να κάνει τίποτα. Μικρά νησιά χάνονταν και κανένας δεν μάθαινε ποτέ γι' αυτά. Όσοι μπορούσαν εγκατέλειπαν τις παράκτιες περιοχές και ζητούσαν καταφύγιο στην ενδοχώρα.

Το τελειωτικό κτύπημα το έδωσαν τα ηφαίστεια. Ξεχασμένα ηφαίστεια ξύπνησαν αλλά και κάποια που ποτέ δεν είχαν δώσει την παραμικρή ένδειξη, έσκαγαν μοιράζοντας την κόλαση.

Και εκεί, γύρω στον εικοστό τρίτο αιώνα, οι σεισμοί και τα ηφαίστεια καταλάγιασαν. Έμειναν οι σαρωτικές θύελλες και η απέραντη ξηρασία. Και μια ύπαιθρος που εξ αιτίας των υψηλών ποσοστών ραδιενέργειας ήταν απροσπέλαστη. Και ακόμα, ένας πληθυσμός που πλέον είχε φτάσει σε πολύ χαμηλά επίπεδα και που δεν ήταν πια περισσότερο από ένα δισεκατομμύριο, κι αυτό μοιρασμένο στις πέντε ηπείρους που η κάθε μια τους είχε λίγες πόλεις. Κι' όμως, ακόμα κι έτσι η απόφαση των κυβερνήσεων ήταν ότι έπρεπε ο πληθυσμός να πέσει ακόμα χαμηλότερα.

*****

Το φως του ήλιου είχε χάσει πια την λάμψη του κυρίως λόγω της σκόνης που αποτελούσε βασικό συστατικό της ατμόσφαιρας. Οι λιγοστές πόλεις των ηπείρων, σχετικά σύντομα είχαν οχυρωθεί και το σημαντικότερο είχαν κι αυτές κλείσει τις πόρτες τους. Δυναμικοί φράχτες σκέπαζαν τις πόλεις προσπαθώντας να κρατήσουν όλες τις ακτινοβολίες μακριά, μαζί κι αυτόν τον ηλιακό φωτισμό. Όμως συγχρόνως δεν επέτρεπαν την είσοδο σε νέους κατοίκους, και οι υπάρχοντες δεν σκεφτόντουσαν να φύγουν. Οι φράχτες αυτοί ήταν τα τελευταία εμπόδια στην πλήρη εξάρθρωση του πληθυσμού. Τα σπίτια πια ήταν σιδεροκατασκευές που πρόσφεραν αεροστεγείς κατοικίες με πόρτες που έκλειναν με ηλεκτρικούς σερβοκινητήρες, κατοικίες όμως που θύμιζαν περισσότερο κάτεργα παρά σπίτια. Έξω από τους θόλους των πόλεων οι θερμοκρασίες ήταν πια αβάστακτες. Πάνω από σαράντα βαθμούς την ημέρα και κάτω από μείον δέκα τα βράδια.

Έξω από τις πόλεις κινούνταν μόνο μικρά οχήματα με ρομπότ που εξασφάλιζαν την ευρύτερη αστυνόμευση των πόλεων. Κάποιοι που είχαν επιλέξει να ζήσουν αυτόνομα, δεν τα είχαν καταφέρει, και η απόδρασή τους πλέον λειτουργούσε σαν καταλύτης για παρόμοιες προσπάθειες.

Οι μητροπόλεις δεν θύμιζαν σε τίποτα τις παλιές, οι συνθήκες είχαν αλλάξει μια κι από εκεί ήταν που είχε ξεκινήσει η τρομακτική εξάπλωση των τερατικών πόλεων. Και απ' την παλιά αίγλη είχε μείνει μόνο το όνομά τους. Μαζί βέβαια μ' αυτό και αρκετά κτίρια από σίδηρο και μπετόν καθώς και δρόμοι στρωμένοι με σχεδόν κατεστραμμένη επίστρωση.

Υπήρχαν ακόμα αρκετές πλατείες που εικοσιτέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο στηνόταν το πιο παράξενο εμπορικό αλισβερίσι, με τους ποικιλόμορφους πάγκους και με τους εμπόρους να κοιμούνται δίπλα, σε ιδιόρρυθμα σιδερένια κλουβιά, αλλάζοντας βάρδια με κάποιο μέλος της οικογένειας τους, όταν δεν άντεχαν άλλο. Το παζάρι αυτό δεν είχε τέλος. Το μισοσκόταδο έδινε μια συνέχεια που ψυχολογικά έσπαγε την έννοια της ημέρας και την μετέτρεπε σε βάρδιες.

Και βέβαια υπήρχαν και τα γκέτο που ζούσαν οι διοικητικοί που εξακολουθούσαν να διατηρούν ένα διαφορετικό περιβάλλον. Εκεί υπήρχε περισσότερη καθαριότητα, τα ρούχα που φορούσαν ήταν καινούργια και τα σπίτια κομψά διακοσμημένα. Η πρόσβαση όμως σ' αυτά ήταν αδύνατη σε οποιοδήποτε δεν ανήκε στους Διοικητικούς. Το σύστημα ελέγχου ήταν απαραβίαστο αλλά ακόμα και για τους περισσότερους Διοικητικούς, άγνωστο.

Και στις παρυφές των πόλεων, ήταν στημένα τα λεγόμενα εργοστάσια. Πυρηνικές μονάδες μαζί με εργοστάσια παραγωγής πρώτων υλών τροφίμων, μια που καμία καλλιέργεια δεν μπορούσε να γίνει και όλοι τρεφόντουσαν με χημικές ουσίες που στην καλύτερη περίπτωση και για ένα μικρό κομμάτι του πληθυσμού είχε ακόμα την ποικιλία της τροφής όπως την γνώριζαν από παλιά. Για τους πολλούς η τροφή ήταν περιορισμένη σ' ένα στοιχειώδες μενού γεύσεων που παρήγαγαν οικιακοί εκτυπωτές από χημικές ουσίες που η διανομή και αναπλήρωσή τους γινόταν από ρομπότ σε κάθε συγκρότημα κατοικιών μια φορά τον μήνα. Έτσι ο κάθε κάτοικος μπορούσε να μορφοποιήσει την τροφή του με τον τροφικό εκτυπωτή που διέθετε. Η παραβίαση του συστήματος ήταν έγκλημα και η τιμωρία του από τους αστυνόμους ήταν η μεγαλύτερη δυνατή, αν και κάτι τέτοιο ήταν δύσκολο μια που οι εκτυπωτές ήταν απόλυτα ελεγχόμενοι. Σε περίπτωση που κάποιος βρισκόταν σε άλλο σημείο, μπορούσε να χρησιμοποιήσει έναν τέτοιο εκτυπωτή χρησιμοποιώντας τον δικό του κωδικό και μ' αυτόν τον τρόπο χρεωνόταν ο δικός του λογαριασμός την μερίδα του.

Έτσι κάτι που ξεκίνησε σαν μονάδες που μ' αυτές μπορούσες να διαχειρίζεσαι τις μερίδες διατροφής σου, είχε γίνει μονάδα συνδιαλλαγής, είχε γίνει άυλο χρήμα. Γενικά πάντως ήταν κάτι που έπαιρναν όλοι οι κάτοικοι και που αν μη τι άλλο, επαρκούσε ώστε το άτομο τουλάχιστον να διατρέφεται. Ακόμα και στους άρρωστους δινόντουσαν μερικές παραπάνω μονάδες που κάποιοι φρόντιζαν να της εξαργυρώνουν σε φάρμακα. Μια σκέψη για κατάργησή τους ακυρώθηκε πριν καν δοκιμαστεί μια που ήταν φανερό πως τα πάντα περιστρεφόντουσαν γύρω απ' αυτήν την λογική, μια που με τις μονάδες σίτισης γινόταν ακόμα και η εύρεση

ερωτικής ή ερωτικού συντρόφου.

Όλα τα άλλα, όπως ρούχα, φάρμακα, αντικείμενα για διάφορες χρήσεις, κατασκευάζόντουσαν σε εργαστήρια που βρισκόντουσαν διασκορπισμένα σ' ολόκληρη την πόλη. Η γεωγραφική τους τοποθεσία μέσα στις πόλεις ήταν γνωστή σε όλους τους κατοίκους μια που όλα αυτά είχαν έναν συντεχνιακό χαρακτήρα που ακόμα και σαν όνομα χαρακτηρίζει την συνοικία.

Οι κλινικές ξεχώριζαν περισσότερο από την φρούρησή τους παρά από οτιδήποτε άλλο. Πριν καιρό ήθελαν να τις μαζέψουν σε ενιαίο χώρο, αλλά το πιθανό θέμα του συνωστισμού απέτρεψε την δημιουργία τέτοιων περιοχών. Ήταν διασκορπισμένες περίπου στο μέσο διάστημα των πόλεων.

Αυτό που πολλοί λίγοι ήξεραν ήταν πως οι μονάδες παραγωγής ή επισκευής ηλεκτρονικών κυκλωμάτων, βρισκόντουσαν σε υπόγεια εργαστήρια με πρόσβαση ελεγχόμενη απ' το κεντρικό σύστημα των υπολογιστών που ήταν αυτό που κρατούσε μια αμφισβητήσιμη ισορροπία στον τόσο εύθραστο κοινωνικό ιστό.

Όλα τα έλεγε πια ο κεντρικός πυρήνας. Διαχειριζόταν το σύστημα μονάδων συναλλαγής και όλα τα ρομποτοειδή κατασκευάσματα.

Το ότι συνέχιζε να υπάρχει σύστημα μεταφορών με τραίνα που πλέον κυκλοφορούσαν σε γραμμές πάνω απ' τα σπίτια, νοσηλευτικές μονάδες, μονάδες παραγωγής πρώτων υλών για τρόφιμα και νερό, καθώς και στοιχειώδεις ομάδες υπηρεσίας κοινής ωφέλειας, οφειλόταν στο ότι κατά βάση ρομποτικές μονάδες ή ανδροειδή βρισκόντουσαν πίσω από την λειτουργία τους.

Παρ' όλα αυτά, επιτρεπόταν άτυπα ένα περίεργο παρεμπόριο που είχε να κάνει με την διαχείριση των μονάδων σίτισης που δινόντουσαν με δελτίο, σε εμφανίσιμες τροφές με κάποιες ξεχασμένες γεύσεις. Επίσης όλοι έκαναν τα στραβά μάτια για ό,τι είχε να κάνει με τον ερωτισμό. Η αλήθεια ήταν πως πέρα απ' αυτήν την μορφή διασκέδασης δεν υπήρχε τίποτα άλλο, πέρα από κάποιες εκπομπές και σειρές τηλεόρασης που ούτε λίγο ούτε πολύ εκθειάζαν την καλή δουλειά της αστυνόμευσης και των διοικητικών, δημιουργώντας την ψευδαίσθηση ότι όλα μπορούσαν να γίνουν για τους κατοίκους των πόλεων.

Η ανεργία από την άλλη μεριά είχε ξεφύγει και κανένας δεν έδινε σημασία. Η διάθεση στοιχειώδους τροφής και πρώτων βοηθειών θεωρήθηκε αρκετή για την επιβίωση. Παρ' όλα αυτά, κάθε πρωί ή στις αλλαγές βάρδιας στα μεγάλα εργοστάσια, όποιος προλάβαινε έπιανε βάρδια. Το αντίτιμο, μερικές μονάδες παραπάνω στο ηλεκτρονικό του πορτοφόλι. Το τίμημα, ακόμα και φόντοι για να εξασφαλιστεί η συμμετοχή.

Ένα ήταν σίγουρο, το όλο σύστημα επιβίωνε με κύριο συντελεστή γι' αυτό τα ρομπότ που είχαν καταφέρει χωρίς να το καταλάβουν να δώσουν μια συνέχεια στην ζωή του πλανήτη. Οι άνθρωποι ήταν απλά στοιχεία που έτυχε να βρίσκονται παρόντα στις τρομακτικές αλλαγές που συνέβησαν.

Και έφτασε κι ο εικοστός έκτος αιώνας με επικέντρωση πια καθαρά στην επιβίωση. Στα εργαστήρια βιογενετικής τα πειράματα με ανθρώπους έδιναν κι έπαιρναν. Αυτό, μαζί με την αγορά ανθρωπίνων οργάνων από εντελώς ανήθικους ανθρώπους, είχε πια καταντήσει μάλιστα. Το σίγουρο ήταν πως στα δέκα όργανα που παραδίνονταν, το ένα άξιζε μια και τα άλλα ήταν μισοκατεστραμμένα απ' τις συνθήκες διαβίωσης.

Οι άνθρωποι και οι μηχανές είχαν γίνει πια ένα. Ο Μετανθρωπισμός είχε επικρατήσει για τα καλά. Εύρισκες ανθρώπους με άκρα μηχανικά, με όργανα από πολυεστερικές κατασκευές και ηλεκτρονικά κυκλώματα και ό,τι μπορούσε να φανταστεί ο ανθρώπινος νους. Από την άλλη μεριά, μορφικά τα ρομπότ ήταν σαν τα πρώτα ανδοειδή, δηλαδή σχεδόν άνθρωποι με κάποια ελαφρά δυσκαμψία στις κινήσεις. Τα πιο καινούργια ανδροειδή δύσκολα τα ξεχώριζες απ' τους ανθρώπους.

Εύκολα θα μπορούσε πάντως κάποιος ν' αναρωτηθεί πως συνέβαινε και από την μια ανθούσε το εμπόριο των ζωντανών οργάνων και απ' την άλλη να υπάρχει η δυνατότητα πολλά από τα ανθρώπινα όργανα να έχουν την δυνατότητα ν' αντικαθίστανται από συνθετικά. Όμως το όλο θέμα είχε χαρακτηριστεί σαν μόδα των διοικητικών που ακολουθώντας μια τέτοια λογική φαινόταν σαν να ήταν προνόμιο η διατήρηση της καθαρής ανθρώπινης υλικής υπόστασης. Η αλήθεια πάντως για πολλά απ' τα λεγόμενα μυστήρια ήταν καλά κρυμμένη στην καρδιά των γκέτο των διοικητικών, έναν χώρο που ακόμα κι εκεί λίγοι είχαν πρόσβαση.

Η ζωή, έστω κι έτσι, συνεχιζόταν χάρη στα ρομπότ. Όμως υπήρχε γι' αυτό κάποιο τίμημα. Το γενικό μοτίβο ήταν απλό. Όταν το ρομπότ που αστυνόμει τους χώρους και τις υπηρεσίες έδινε μια εντολή, ένα μπορούσε να κάνει ο άνθρωπος. Να υπακούσει. Εάν όχι, σκοτωνόταν, επί τόπου. Υπήρχε κάποιος αλγόριθμος που έλεγχε την ανεκτικότητα τους. Όταν έφτανε στο υψηλότερο σημείο, τα μάτια τους γινόντουσαν κόκκινα και κάποιος εσωτερικός μηχανισμός ενεργοποιούνταν που εξαπέλυε μια ακτίνα λείζερ που έφερνε τον άμεσο θάνατο στον άνθρωπο που είχε προκαλέσει αυτήν την έξαψη.

Αυτά που όλους αυτούς τους αιώνες δεν σταμάτησαν ήταν οι ναρκωτικές ουσίες. Οι ναρκομανείς ήταν πλέον συνηθισμένο φαινόμενο και δεν ξεχώριζαν απ' τον γενικό πληθυσμό παρά μόνο απ' τον βαθμό

του εθισμού μια που όλοι ανεξαιρέτως έκαναν χρήση. Τα ναρκωτικά αποτελούσαν την καρδιά του παραεμπορίου, κάτι που όλοι το ήξεραν αλλά λόγω χρήσης το κάλυπταν σαν να μην έτρεχε τίποτα. Οι τόποι παραγωγής του ήταν παλιές μονάδες κατασκευής χημικών ουσιών τροφίμων που πλέον είχαν πέσει στα χέρια ατόμων του υπόκοσμου, που συνέχιζαν να τα λειτουργούν για την παραγωγή ναρκωτικών. Κι αυτά, παράλληλα με τα νοσοκομεία που είχαν την δική τους παραγωγή φαρμάκων και ναρκωτικών ουσιών.

*****

Η δομή της κοινωνίας ήταν απλή και στηριζόταν σ' ένα ιδιότυπο σύστημα με κάστες. Δύο ήταν οι βασικές κατηγορίες, οι Διοικητικοί και οι Κάτοικοι. Οι Διοικητικοί με τον καιρό είχαν αποκτήσει εσωτερικά τρεις υποκατηγορίες. Πρώτη ήταν οι Γερουσιαστές που ήταν ομάδα που εκπροσωπούσε την πόλη, το γνωστό Κογκλάβιο. Δεύτερη ομάδα ήταν οι Καθαροί Διοικητικοί, που τους έλεγαν και σκέτα Καθαρούς. Τρίτη ομάδα ήταν αυτή των Επιτηρητών. Αυτοί οι τελευταίοι έλεγχαν τους Βοηθητικούς Διοικητικούς, που στην ουσία ήταν οι επικεφαλής των τεσσάρων περιφερειακών δομών λειτουργίας των πόλεων. Πιο συγκεκριμένα ήταν οι Αστυνομικοί Προϊστάμενοι, οι Συντάκτες των ΜΜΕ, οι Ελεγκτές των Εργοστασίων και οι Κλινικάρχες Ιατροί. Μετά υπήρχε μια άτυπη κατηγορία, οι ομαδάρχες, που απλά ήταν κάτοικοι με πολλά περισσότερα δικαιώματα που εργαζόντουσαν κάτω από τους Βοηθητικούς. Όμως μόνο οι Βοηθητικοί αποτελούσαν την δεξαμενή απ' όπου αντλούνταν οι μελλοντικοί διοικητικοί.

Η διοίκηση των τεσσάρων δομών των πόλεων γινόταν από μέρους των Επιτηρητών μόνο μέσα από τις οθόνες των υπολογιστών, ποτέ ζωντανά. Από εκεί έδιναν τις κατευθύνσεις τους στους Βοηθητικούς, κι αυτοί με την σειρά τους στους Ομαδάρχες. Όλοι τώρα οι Βοηθητικοί συνεργάζοντουσαν αν και δεν ήταν λίγες οι φορές που ο ένας έβαζε τρικλοποδιές στον άλλο για ευνόητους λόγους. Για όλους τους Διοικητικούς δεν υπήρχε καθαίρεση. Τα λάθη αξιολογούνταν από υπολογιστές και όταν η συχνότητά τους ξεπερνούσε κάποιο όριο, απλά το άτομο αυτό εξαφανιζόταν.

Οι θέσεις των Διοικητικών και των Βοηθητικών, δεν ήταν κληρονομικές αλλά ήταν ισόβιες. Μόνο ομαδάρχες μπορούσαν να μεταπηδήσουν στην κατηγορία των Βοηθητικών Διοικητικών που δεν έμεναν στα γκέτο των Διοικητικών, αλλά σε ειδικά διαμορφωμένα συγκροτήματα που βρισκόντουσαν περιφερειακά απ' αυτά. Από τους Βοηθητικούς, με

άγνωστες διαδικασίες, επιλέγονταν όσοι μεταπηδούσαν στους Επιτηρητές, κάτι που συνέβαινε σχετικά σπάνια.

Αυτό που αρκετοί γνώριζαν αλλά λίγοι καταλάβαιναν ήταν πως ένας από τους τέσσερις Συντάκτες ΜΜΕ κι ένας από τους Αστυνομικούς Προϊσταμένους, έλεγχαν με τους μηχανισμούς τους τα ευρύτερα θέματα προπαγάνδας. Οι δύο αυτές διοικητικές υπομονάδες συνεργαζόντουσαν στενά και σχεδόν λειτουργούσαν σαν μια. Μια ομάδα ανδρoειδών τις επάνδρωνε κατά βάση. Για τα μέλη του Κονκλάβιου, οι δυο αυτές ομάδες χαρακτηρίζονταν σαν Παρατηρητές των συνειδήσεων, έναν όρος που μόνο αυτοί τον χρησιμοποιούσαν αν και μ' αυτόν τον όρο δεν εννοούσαν το σύνολο των απασχολουμένων με την προπαγάνδα αλλά μεμονωμένα άτομα που ελεγχόντουσαν άμεσα από έναν μικρό αριθμό Καθαρών.

Για μόρφωση ούτε λόγος. Όλες οι ηλεκτρονικές βιβλιοθήκες είχαν από τον προηγούμενο αιώνα καταστραφεί και πουθενά δεν υπήρχαν αποθηκευμένα αρχεία σαν back-up. Όλες οι μονάδες αποθήκευσης είχαν χρησιμοποιηθεί για να αποθηκευτούν τα καινούργια δεδομένα μια που η κατασκευή καινούργιων μονάδων μνήμης δεν ήταν ιδιαίτερα εύκολη. Μαζί μ' αυτές είχε χαθεί και η γλώσσα και ό,τι σχετιζόταν με τις θεωρητικές επιστήμες. Κουλτούρα δεν υπήρχε αν και στις παρυφές μερικών πόλεων κάποιοι ελάχιστοι άνθρωποι, που τους ονόμαζαν παρίες, προσπαθούσαν είτε να ζωγραφίσουν είτε να φτιάξουν μεταλλικές κατασκευές που θύμιζαν γλυπτά. Κι αυτά, σαν συνεισφορά σ' αυτό που κατ' ευφημισμό θα λεγόταν καλλιτεχνική κουλτούρα. Όλα τ' άλλα λειτουργούσαν σε πρωτόλειες μορφές.

Η έλλειψη κουλτούρας πάντως ακόμα και στα γκέτο των διοικητικών ήταν η ίδια. Η ζωή εκεί περιστρεφόταν στις ελεύθερες ώρες τους, στο τι θα φάνε και πως θ' απολαύσουν τον έρωτα, κι αυτά ήταν τα στοιχεία που διαμόρφωναν την κουλτούρα της νέας εποχής. Πάλι όμως για το τι γινόταν στον πυρήνα των διοικητικών, υπήρχαν λίγες πληροφορίες.

Η χρήση τώρα των τερματικών των υπολογιστών, ήταν μόνο για την διεπαφή με τις μεγάλες μονάδες. Κάποιοι που είχαν προσπαθήσει να φτιάξουν ατομικές μονάδες, δεν είχαν καταφέρει τίποτα. Όλα τα εξαρτήματα εξέπεμπαν μια συχνότητα και οι κεντρικοί υπολογιστές τα εντόπιζαν με την μία. Αποτέλεσμα; Πριν καν ξεκινήσουν να λειτουργούν, κατέφταναν μονάδες αστυνόμευσης και όλα γινόντουσαν στάχτη.

Η λογική του Μεγάλου Αδελφού είχε επικρατήσει όχι σαν αποτέλεσμα μιας φασιστικής αντίληψης, αλλά σαν μια ανάγκη που είχε ο μέσος

άνθρωπος να μεταβιβάσει τις ευθύνες πέρα απ' αυτόν, κι όλα αυτά σ' έναν κόσμο που η έννοια της θεότητας δεν υπήρχε ούτε σαν έκφραση. Και χωρίς να το καταλάβει κανένας, η αστυνόμευση του νου είχε γίνει καθεστώς. Διακριτικά είχαν σβηστεί τα πάντα από παντού. Παλιές επιγραφές είχαν καταστραφεί, οτιδήποτε γραφόταν ελέγχονταν από τον κεντρικό υπολογιστή και αν κάτι δεν συμφωνούσε με τους αλγόριθμους ελέγχου, διαγραφόταν στην στιγμή, χωρίς αντίγραφο, χωρίς εξήγηση.

Το αποτέλεσμα ήταν να ελαττώνονται οι λέξεις επικοινωνίας. Έφτασαν με βία να είναι πεντακόσιες και πολλές από αυτές ήταν απλά ακρωνύμια.

Μετά την κατάρρευση του περιβάλλοντος και της οικονομίας ήρθε η αστυνόμευση του νου να δώσει το τελικό χτύπημα. Δεν υπήρχε πια καμιά αξία και το μόνο που είχε σημασία ήταν η επιβίωση. Και το χειρότερο; Η ανθρωπότητα είχε πια πάψει ακόμα και να ονειρεύεται.

Η ΚΑΘΟΛΟΣ

Ο Ψιθυριστής χωρίς όνομα περίμενε ότι θα βρισκόταν κάπου στην Γη. Όμως έπεσε έξω. Βρέθηκε κάπου αλλού που δεν του θύμιζε απολύτως τίποτα. Ήταν ένας στενόμακρος διάδρομος, με τοίχους που θύμιζαν ρευστό γρανίτη, με κρεμασμένες διάφορες εικόνες που κι αυτές κουβαλούσαν μια περίεργη ρευστότητα, τόσο στην υφή τους όσο και σ' αυτό που έδειχναν. Επικρατούσε ένα ημίφως,

Στο βάθος, σε μια εντελώς αφηρημένη έννοια γραφείου, καθόταν ένας γέρος που έδειχνε κάτι να γράφει. Του έκανε νόημα να πλησιάσει. Με φωνή κουρασμένη άρχισε να τον ενημερώνει για τα καθήκοντα που τον περίμεναν.

"Λοιπόν απ' αυτήν την στιγμή ανήκεις στην δική μας ομάδα. Τί ειδικότητα έχεις;"

"Είμαι Ονειρευτής της Τελείωσης".

"Σωστά, έτσι είσαι καταγεγραμμένος Λοιπόν, στους πίνακες θα βλέπεις εικόνες της ειδικότητάς σου, που μέσω ενορατικών ονείρων θα μπορείς να περνάς στους ανθρώπους της Γης. Η αλλαγή στον τρόπο δράσης είναι η εξής: Μέχρι τώρα σας καλούσαν οι άνθρωποι κι εσείς τους προσφέρατε αυτό που θεωρούσατε σωστό, καθοδηγώντας τους μέσα απ' το κανάλι της ενόρασης στον κατάλληλο τομέα με τα αρχετυπικά ονειρικά σύμβολα. Το κανάλι αυτό ήταν ανοικτό για όλους τους ανθρώπους. Με την αναχώρηση των αδελφών σου, το κανάλι έκλεισε. Οι κανόνες πλέον είναι διαφορετικοί. Εσύ θα διαλέγεις ποιον θα επισκέπτεσαι κι αυτό που μπορείς να του εξασφαλίσεις θα είναι μια δίοδο για τον αρχετυπικό χώρο των ενορατικών ονείρων της Τελείωσης. Η αξιοποίηση αυτής της δυνατότητας θα είναι στο χέρι του. Εσύ μόνο στην αρχή θα τον βοηθάς. Αν τα καταφέρει και μετατρέψει την δίοδο από περιστασιακή σε σταθερή, αποδεσμεύεσαι απ' αυτόν και προχωράς στον επόμενο. Κατάλαβες;"

"Κατάλαβα. Θα μπορεί να βλέπει όλα τα όνειρα της Τελείωσης;"

"Όχι, μόνο τον τομέα που θα του ανοίξεις. Τουλάχιστον στην αρχή. Αν καταφέρει και συνειδητοποιήσει αυτό που γίνεται κι αρχίσει και το

βιώνει, τα πράγματα θ' αλλάξουν".

"Μόνο έναν τομέα θα μπορώ να ενεργοποιώ;" τον ρώτησε με απορία ο Ψιθυριστής.

"Μόνο, και μονάχα σε άτομα που βρίσκονται σχετικά κοντά στην διαδικασία αυτογνωσίας. Δεν μπορείς όμως να πηγαиноέρχεσαι όπως τώρα. Θα πρέπει να είσαι κάτω κι εδώ θα έρχεσαι... Καταλαβαίνεις, στο δικό σου όνειρο. Βέβαια άλλο το δικό σου όνειρο κι άλλο το δικό τους. Θα πρέπει τώρα να περιμένεις για να μπει σε άτομο που πεθαίνει και μάλιστα μόνο εκείνη την στιγμή που το εγκαταλείπει η ζωή. Αν τώρα κουραστείς αυτήν την διαδικασία, και δεν αντέχεις πια τον χρόνο, να επικαλεστείς για τον εαυτό σου την διαδικασία της Τελείωσης. Αν περάσεις τον έλεγχο, θα μπορέσεις να χρησιμοποιηθείς σε άλλες ανθρωπότητες, πάντα όμως σαν Ονειρευτής της Τελείωσης και μόνο σε ανθρωπότητες που έχουν αποτύχει οι μέχρι πριν αδελφοί σου."

"Υπάρχουν κι άλλες ανθρωπότητες με το ίδιο πρόβλημα;"

"Εσύ τί λες; Μόνο εδώ οι άνθρωποι τα έχουν κάνει χάλια;"

"Κατάλαβα. Να σε ρωτήσω όμως, γιατί χρησιμοποιείς σαν όρο το Ονειρευτής της Τελείωσης και όχι Ψιθυριστής των Ονείρων;"

"Και πως θέλεις να σε φωνάζω; Ψιθυριστή των Ονείρων κάθετος Ονειρευτή της Τελείωσης; Είσαι και τα δύο. Αλλά πια ανήκεις στον δικό μας Λόχο. Ανήκουμε στο ίδιο Τάγμα αλλά σ' έναν εντελώς ανεξάρτητο λόχο. Κι εδώ χρησιμοποιούμε πιο μαζεμένους όρους".

"Κάτι άλλο που πρέπει να ξέρω;"

"Ναι, ο ρόλος σου σαν Ονειρευτής δεν μπορεί ακόμα να ξεκινήσει. Αρχικά θα κατέβεις μόλις βρεις κάποιον που να μπορεί να σε βοηθήσει στο έργο σου αλλά και για να έχεις τον απαραίτητο χρόνο να προσαρμοστείς. Όχι όμως υπό την ιδιότητά σου σαν Ονειρευτής. Υπάρχουν ακόμα κάποιοι που μπορούν από μόνοι τους να βλέπουν ενορατικά όνειρα. Σ' αυτόν τον χάρτη φαίνονται καθαρά που βρίσκονται. Είναι οι κίτρινες κουκίδες. Βλέπεις όμως και μόνος σου πως συνέχεια αλλάζουν. Σε μερικά χρόνια θα είναι πολύ λίγοι".

"Και τί σημαίνει αυτό;"

"Σημαίνει πως το έργο σου αρχίζει μόλις ο αριθμός τους πέσει κάτω απ' το κρίσιμο επίπεδο".

"Μόνο τόσοι θα μπορούν να ονειρεύονται;"

"Όχι, ο κρίσιμος αριθμός είναι απαραίτητος για ν' αρχίσει η διαδικασία. Το ποιος είναι αυτός ο αριθμός, το ξέρουν οι επάνω. Από εκεί και πέρα είναι στο χέρι σου".

"Δεν σε κατάλαβα".

"Θα πρέπει οι άνθρωποι που θα τους ενεργοποιείς το κανάλι με τα

όνειρα της Τελείωσης να μπορούν να τα συλλαμβάνουν κατά κάποιο τρόπο. Μα δεν στο είπα αυτό; Τέλος πάντων, σου ξαναλέω πως μόλις αυτό το πετύχεις για κάποιον, θα μπορείς να περνάς στον επόμενο. Κατάλαβες τώρα;"

"Και πως θα το ξέρουμε αυτό;"

"Εσύ όχι, αλλά θα το ξέρω εγώ. Θ' ανάβει μια κίτρινη σπίθα εδώ και θα ελευθερώνεται η δυνατότητα για να προχωράς παρακάτω. Αλλά αυτό θα το δεις στην πράξη. Εξάλλου θα σε καλώ εγώ και θα σ' ενημερώνω".

"Αυτές οι γκριζες ζώνες, τί είναι;"

"Αυτά είναι τα άτομα που απλά ονειρεύονται. Τα όνειρά τους όμως δεν χρειάζονται τίποτα. Είναι προειδοποιήσεις του ίδιου τους του σώματος ότι κάτι δεν πάει καλά. Και των συναισθημάτων τους, αλλά αυτό θα μάθεις να το ξεχωρίζεις μόνος σου. Και κάτι ακόμα. Δεν θ' αργήσει η στιγμή να κατέβεις. Μέχρι τότε δεξ τα σενάρια που μπορεί ν' αναπτυχθούν γιατί μόνο αυτά μπορείς να υπηρετήσεις. Ερώτηση;"

"Μου είπε ο αρχηγός μου ότι δεν υπάρχουν πολλοί σαν κι εμένα σε κάθε ανθρωπότητα".

"Σωστά σου είπε. Εδώ είναι το γραφείο που εξυπηρετεί την σπείρα του Ωρίωνα του Νεφελώδη Γαλαξία. Υπάρχουν κι άλλοι σαν εσένα διασκορπισμένοι. Στην Γη θα είσαι μόνος σου. Όσο για μένα, είμαι απλά αυτός που προσέχει να μην ξεπερνιούνται τα όρια".

"Λοιπόν, νομίζω ότι τα κατάλαβα".

"Να σου επαναλάβω ότι θα πρέπει να είσαι έτοιμος όταν στον χάρτη θα υπάρχουν μόνο τόσα σημάδια όσος είναι ο κρίσιμος αριθμός τους κάτω απ' τον οποίο επιτρέπεται η παρέμβαση. Απλά προς το παρόν θα πρέπει να παρατηρείς τις εικόνες και ν' αποφασίσεις που θα κατέβεις. Αν εστιάσεις την προσοχή σου θα βρεις και ποιοί είναι κατάλληλοι να σε δεχθούν. Εννοώ πια σώματα. Χρειάζεται να υπάρχει κάποια συνάφεια. Κι ένα τελευταίο. Βρες ένα όνομα. Πρέπει να σε καταγράψω στο βιβλίο μου".

"Ο Αρχηγός του Τάγματος μου είπε ότι είμαι χωρίς όνομα".

"Εννοούσε πως δεν έχεις όνομα πια στα κατάστιχα του Τάγματος. Μην ξεχνάς πως αν σας χρειαζόταν σας καλούσε με το όνομά σας. Τώρα χρειάζεσαι καινούργιο όνομα".

Ο Ψιθυριστής της Τελείωσης κούνησε το κεφάλι του σαν σημάδι ότι κατάλαβε κι αφού αποτραβήχτηκε σε μια γωνιά, κάθισε οκλαδόν και μισόκλεισε τα μάτια του. *Όνομα*; σκέφτηκε αλλά το μυαλό του δεν πήγαινε πουθενά. Γύρισε και κοίταξε τον γέροντα που είχε ξαναρχίσει να γράφει.

"Έχεις να μου προτείνεις κάποιο όνομα εσύ;"

Εκείνος τον κοίταξε, άρχισε να ξεφυλλίζει κάποιο τετράδιο και αφού πέρασε λίγη ώρα του είπε: "Μνήσιμος. Είναι το όνομα μιας ουράνιας δύναμης που σύμφωνα με τις γραφές ανέβαζε τους εκλεκτούς στον Ουρανό. Τί λες; Ούτως ή άλλως κάτω θα έχεις άλλα ονόματα".

Ο Ψιθυριστής ανασήκωσε τους ώμους σαν να μην τον ενδιέφερε ιδιαίτερα.

"Εντάξει λοιπόν", του είπε ο γέρος. "Μνήσιμος, ταιριάζει και με την ειδικότητά σου".

Ο Ψιθυριστής το επανέλαβε μια δυο φορές στο μυαλό του και αποσιώθηκε στους πίνακες που συνέχεια άλλαζαν. Έπρεπε να διαλέξει που θα κατέβαινε αλλά και σαν ποιος θα κατέβαινε.

"Να ρωτήσω κάτι ακόμα;"

"Και βέβαια, γι' αυτό είμαι εδώ".

"Σκέφτομαι να κατέβω στην Βοστώνη, αλλά αν θελήσω ν' αλλάξω μέρος ή και άνθρωπο, πώς μπορώ να το κάνω ή μάλλον γίνεται;"

"Ναι, γίνεται. Απλά εγκαταλείπεις συνειδητά το σώμα κι έρχεσαι εδώ για να διαλέξεις κάποιο άλλο. Εξάλλου αυτό είναι κάτι που πρέπει να κάνεις. Δεν μπορεί ν' αφυπνιστεί στο έργο σου μια ανθρωπότητα μόνο από ένα μέρος. Η έλξη στα κοντινά άτομα που μπορούν να σε δεχτούν, είναι βλέπεις μεγάλη".

Η ανθρωπότητα; Εκείνη την στιγμή μόνο ένοιωσε το φορτίο που είχε αναλάβει και το χειρότερο, ένοιωσε απελπιστικά μόνος.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

Ο ήχος των ηλεκτρονικών συσκευών αν και απειροελάχιστος, ακουγόταν στ' αυτιά του σαν ένα βουητό σε πολύ χαμηλή συχνότητα. Αναγκαζόταν να κοιμάται τα τελευταία χρόνια κλείνοντας όσο μπορούσε περισσότερο τ' αυτιά του. Το ίδιο και με το φως, αν κι αυτό τον ενοχλούσε λιγότερο. Το περιβάλλον στο δωμάτιό του ήταν γεμάτο με οθόνες που ούτε λίγο ούτε πολύ, έλεγχαν σχεδόν τα πάντα. Πίσω απ' την κάθε μια τους ήταν και μια συσκευή που βρισκόταν ενσωματωμένη στον τοίχο. Η πόρτα σιδερένια, με επένδυση, ήταν κατάλληλη για να ελέγχει τις επικίνδυνες ακτινοβολίες. Κι αυτά που το επίπλωναν δεν ήταν καινούργια. Ήταν εμφανές πως ό,τι αποτελούσε τον εξοπλισμό του, είχε συμπληρωθεί απ' αυτά που κατά καιρούς βρισκόντουσαν πεταμένα στους δρόμους.

Το διαμέρισμα βρισκόταν στις περιθωριακές κατοικίες του βορρά της Βοστώνης. Τίποτα άλλο δεν υπήρχε που να έδειχνε κάτι τι το ιδιαίτερο, εκτός από ένα παράξενο σακίδιο, φτιαγμένο από ένα υλικό που είχε πάψει να χρησιμοποιείται εδώ και χρόνια, που θύμιζε δέρμα. Την ώρα αυτή ήταν ανοικτό και μέσα είχε μια μεταλλική κατασκευή, μακρόστενη, σαν ένα παραλληλόγραμμο κουτί, με μια τρύπα την μέση και κάποια σύρματα σαν χορδές τεντωμένα στο μπροστινό μέρος. Θύμιζε ένα μουσικό όργανο, ξεχασμένο πολλά χρόνια τώρα, την κιθάρα.

Ο άντρας πλησίασε και πήρε στα χέρια του το κατασκευάσμα. Κάθισε σε μια πολυθρόνα κι άρχισε με τα χέρια του να χαϊδεύει τις τόσο παράξενες χορδές. Κι αυτές, σαν να καταλάβαιναν το πάθος του, έβγαζαν μια αρμονική μελωδία. Έπαιξε αρκετή ώρα διάφορους σκοπούς κι αυτό κατάφερε να τον ηρεμήσει από κάποιον εκνευρισμό που δεν ήξερε την προέλευσή του. Σε λίγο θα έφευγε για την πλατεία, έξω από αυτό που κάποτε ήταν το πανεπιστήμιο της πόλης, αλλά που πια κανένας ούτε θυμόταν αλλά και ούτε ήξερε την προέλευσή του. Εκεί, σε κάποιο συγκεκριμένο σημείο, καθόταν κι έπαιζε αυτήν την αυτοσχέδια κιθάρα παρατηρώντας τους περαστικούς, βγάζοντας ένα υποτυπώδες μεροκά-

ματο από τις ηλεκτρονικές μονάδες που μερικοί από αυτούς μεταβίβαζαν στο ηλεκτρονικό πορτοφόλι που φορούσε στον αριστερό του καρπό. Όλες οι συναλλαγές εξάλλου έτσι γινόντουσαν.

Ήταν ένας ψηλός άντρας, γύρω στα εξήντα, με μακριά γκριζα μαλλιά και γένια, ατημέλητος, που όμως ποτέ δεν ενοχλούσε κανέναν και που πάντα έκανε ό,τι του ζητούσαν οι αστυνομικοί. Ίσως αυτός να ήταν κι ο λόγος που τον άφηναν στην γωνιά του και δεν τον έλεγχαν τόσο τακτικά όσο τους άλλους που γυρνόφερναν στην πλατεία πουλώντας ή αγοράζοντας διάφορα.

Αυτοί που καμιά φορά του άφηναν κάτι παραπάνω ήταν οι βοηθητικοί διοικητικοί και οι ομαδάρχες τους. που σπάνια έβγαιναν από το δικό τους γκέτο, αλλά, ένα από τα κτίρια βάσεις τους βρισκόταν στον χώρο του πανεπιστημίου, πίσω από εκεί που καθόταν ο άντρας. Το περίεργο ήταν πως ούτε κι αυτοί δεν ήξεραν γιατί το έκαναν. Η μουσική του άντρα εξασκούσε πάνω τους μια περίεργη γοητεία, αλλά ποτέ κανέναν δεν στεκόταν για να την ακούσει μέχρι τέλος. Περνούσε και έφευγε.

Εκείνο το πρωί ήταν λίγο ανήσυχος. Συνήθως όταν αισθανόταν έτσι, προτιμούσε να μην πηγαίνει στην πλατεία αλλά να μένει το σπίτι του. Όμως σήμερα έπρεπε να περάσει από ένα απ' τα κέντρα σίτισης για να φορτίσει το πορτοφόλι του με τις ανάλογες μονάδες. Ήταν η μέρα που εξυπηρετούνταν οι κάτοικοι της δικής του συνοικίας. Θα μπορούσε να πάει και την επόμενη εβδομάδα, αυτό το δικαίωμα το είχε ολοι, αλλά τις τελευταίες ημέρες τα έσοδά του δεν ήταν ιδιαίτερα ικανοποιητικά και είχε ξεμείνει.

Στάθηκε μπροστά στην ντουλάπα κι άπλωσε το χέρι του για να πάρει ένα μπουφάν, αλλά τελευταία στιγμή άλλαξε γνώμη. Το χέρι του στάματησε στον αέρα και τελικά πήρε το δεύτερο και τελευταίο ρούχο που βρισκόταν κρεμασμένο, ένα καφετί παλτό με ψηλό γιακά. Το φόρεσε, έβαλε κι έναν σκούφο, κρέμασε το σάκο με το αυτοσχέδιο μουσικό όργανο στον ώμο του, άνοιξε την πόρτα και βγήκε.

Το διαμέρισμά του βρισκόταν στον δεύτερο όροφο μιας πεντάωροφης πολυκατοικίας. Με το που έβγαινες απ' το διαμέρισμα βρισκόσουν σ' έναν εξωτερικό διάδρομο που κατέληγε σε μια σκάλα που με την σειρά της κατέβαινε στον δρόμο. Κάποτε όλα τα διαμερίσματα κατοικούνταν, μα πλέον μόνο λίγα σε κάθε όροφο είχαν κατοίκους. Έκανε μερικά βήματα, στάθηκε και κοίταξε προς τον δρόμο. Από ένα κοντινό διαμέρισμα βγήκε μια γυναίκα που κάτι κρατούσε και τον πλησίασε.

"Άλντους, θα πας σήμερα στην πλατεία;"

Ο άντρας της απάντησε κουνώντας το κεφάλι του.

"Θα περάσεις να φορτίσεις για την σίτιση;"

Ο Άλντους ξανακούνησε το κεφάλι του επιβεβαιώνοντας την ερώτησή της.

"Θα πάρεις και το δικό μου πορτοφόλι; Σήμερα δεν αισθάνομαι καλά".

"Τί έχεις;" την ρώτησε καθώς άπλωσε το χέρι του να πάρει το περικάρπιο πορτοφόλι που κρατούσε η γυναίκα.

"Τα δικά μου, πονάει το κεφάλι μου όλο και περισσότερο", του απάντησε και του έδωσε το περικάρπιο.

Ο Άλντους σήκωσε το μανίκι του και το φόρεσε λίγο παραπάνω από το δικό του. Έκανε να φύγει όταν η γυναίκα άπλωσε το χέρι της και έπιασε το δικό του.

"Το βράδυ θέλεις να έρθεις μαζί μου;"

Ο Άλντους την κοίταξε στα μάτια και της είπε, "Αν είμαι καλύτερα θα έρθω. Πονάει και το δικό μου κεφάλι". Έκανε μερικά βήματα, γύρισε, της έριξε μια ματιά και συνέχισε τον δρόμο του. Το περπάτημά του είχε κάτι το ιδιόρρυθμο, ήταν σαν να έσερνε λίγο το αριστερό του πόδι. Η αλήθεια που κρυβόταν πίσω από αυτό ήταν πως πολλά χρόνια πριν είχε ένα άσχημο ατύχημα. Οι γιατροί του είχαν πει πως κόντεψε να πεθάνει αλλά τελικά κατάφερε να επιζήσει κουβαλώντας σαν τρόπαιο από εκείνο το ατύχημα μια δυσκαμψία στο πόδι του.

Ο σταθμός του τραίνου για το κέντρο της πόλης βρισκόταν περίπου δέκα λεπτά δρόμο και ο Άλντους ξεκίνησε να περπατάει για εκεί ενώ συγχρόνως προσπαθούσε να φτιάξει με το μυαλό του το πρόγραμμα της ημέρας του. Μετά από λίγο είχε φτάσει. Ανέβηκε στην ράμπα, πέρασε απ' το σημείο ελέγχου, καλημέρισε τον αστυνόμο που στεκόταν δίπλα στην μπάρα της εισόδου, προσπάθησε να μην κοιτάξει καθόλου το ανδροειδές που στεκόταν αντίκρυ του και πήγε και στάθηκε όσο πιο άκρη μπορούσε. Ο αστυνόμος ούτε που του απάντησε. Έβλεπε μια οθόνη μπροστά του που επιβεβαίωνε την ταυτότητα αυτών που περνούσαν.

Ο Άλντους αποφάσισε να πάει πρώτα στο κέντρο και να τακτοποιήσει την φόρτιση των ηλεκτρονικών πορτοφολιών με τις απαραίτητες μονάδες για την τροφή. Δεν υπήρχε καθυστέρηση στην διαδικασία, μια που το μόνο που χρειαζόταν ήταν να περάσει κάτω από μια σιδερένια κατασκευή που την χειριζόντουσαν ρομπότ και που αυτόματα έλεγχαν το ιστορικό των αναλήψεων των μονάδων και τις αναπλήρωναν. Ο έλεγχος είχε έναν ακόμα σκοπό. Εξακρίβωναν συγχρόνως ότι δεν υπήρχε κάποιο πρόβλημα και δεν εκκρεμούσε καμία καταδίκη εις βάρος του. Παλαιότερα όλα ελέγχονταν κεντρικά από κομπιούτερ, αλλά ο τεράστιος πληθυσμός που είχε μαζευτεί στις πόλεις είχε επιφέρει αλλαγές

στο σύστημα. Χωρίς τροφή κανένας δεν ζούσε και η περίπτωση, αυτοί που δεν είχαν περικόρπια τροφοδοσίας, να κλέβουν ή και να σκοτώνουν για την τροφή τους, δεν τους απασχολούσε.

Για την αναπλήρωση των μονάδων της Άντζελας, έτσι έλεγαν την γυναίκα που του έδωσε το περικόρπιό της, έπρεπε να περάσει από μια άλλη μονάδα, μικρότερη, και να δηλώσει την διεύθυνσή της και ότι ήταν άρρωστη. Όταν ο Άλντους τελείωσε και μ' αυτό, ξαναγύρισε στον κεντρικό σταθμό και πήρε το τραίνο που θα τον μετέφερε στην πλατεία.

Το σύστημα των σιδηροδρόμων στηριζόταν σε μια αστεροειδή διάταξη των γραμμών. Όλες κατέληγαν στον κεντρικό σταθμό, στο κέντρο της πόλης. Δεν ήταν ιδιαίτερα βολικό για τους πολλούς, αλλά οι διοικητικοί και οι αστυνομικοί είχαν δικά τους αυτόματα οχήματα και το τελευταίο που τους ενδιέφερε ήταν το πως θα μετακινούνταν οι πολλοί. Αυτοί πάλι είχαν μοιράσει την πόλη σε συνοικίες με βάση τις γραμμές του τραίνου και σπάνια πήγαιναν κάπου έξω από το δρομολόγιό τους.

Ο Άλντους κατέβηκε στην πλατεία του Πανεπιστημίου και περπάτησε προς το στέκι του. Αναγκαστικά πέρασε μέσα απ' την πλατεία που, με τα πάμπολλα μαγαζιά που πια είχαν στηθεί, είχε χάσει την έννοιά της. Η διάταξη που είχε επικρατήσει σ' όλες σχεδόν τις πλατείες ήταν να βρίσκονται στον πυρήνα μαγαζιά που είχαν να κάνουν με την διασκέδαση και περιμετρικά μαγαζιά που πουλούσαν προϊόντα καθημερινών αναγκών καθώς και αυτοσχέδια εστιατόρια. Ελάχιστους από τους μαγαζάτορες ήξερε. Οι άλλοι ήταν απλά κάτοικοι της ίδιας πόλης μ' αυτόν. Μ' έναν απ' αυτούς είχε και κάποιο αλισβερίσι. Του έδινε μερικές μονάδες παραπάνω απ' τα τρόφιμά του και σε αντάλλαγμα έτρωγε στο μαγαζί του φαγητό απ' αυτό που έμοιαζε με κανονική τροφή. Σήμερα όμως άλλαξε τον δρόμο του για να μην περάσει από εκεί και μπει στον πειρασμό. Έφτασε καθυστερημένα αλλά δεν γινόταν κι αλλιώς. Κάθισε σ' ένα σπασμένο παγκάκι που βρισκόταν σ' ένα θολωτό μικρό χώρο, κι άνοιξε τον σάκο του. Το σημείο εκείνο ήταν από τα πιο ήσυχα και λόγω του κάπως κλειστού χώρου ακουγόταν καλύτερα η όποια μουσική. Μετά από λίγο άρχισε να παίζει με την παράξενη κιθάρα του και σχεδόν αμέσως, όπως κάθε μέρα, βρέθηκε κλεισμένος στον εαυτό του έχοντας απομονώσει όλους τους θορύβους και ακούγοντας μόνο την αυτοσχέδια μουσική του.

"Είσαι ο πρώτος άνθρωπος Άλντους, που κάνει κάτι ενώ συγχρόνως κοιμάται!" ακούστηκε μια φωνή που τον ξανάφερε στην πραγματικότητα.

Ο Άλντους άνοιξε τα μάτια του και είδε μπροστά του μια γνωστή

φιγούρα, κάτι να κάνει στο ψηφιακό του πορτοφόλι και να του χαμογελάει.

"Δεν κοιμόμουνα κύριε Κλιντ", του απάντησε. "Βρισκόμουνα ίσως κάπου αλλού, αλλά δεν κοιμόμουνα".

"Ό,τι και να μου λες, εγώ δεν το καταλαβαίνω. Πάντως αφού είσαι ζωντανός, αυτό μετράει", είπε ο Κλιντ και πάτησε το κουμπί αποστολής στο πορτοφόλι του. Το ποσό μεταβιβάστηκε στο λογαριασμό του Άλντους που αφού άκουσε τον ανεπαίσθητο ήχο έσπευσε να φέρει το χέρι του στην καρδιά του ευχαριστώντας τον άντρα.

"Πώς κι έξω τέτοια ώρα;" τον ρώτησε ενώ συνέχιζε να παίζει τον αυτοσχέδιο σκοπό του.

"Άργησα να έρθω. Και όχι τίποτα, αλλά με θέλουν μέχρι το μεσημέρι στο κεντρικό γραφείο".

"Κανένα καινούργιο άρθρο για την αστυνομία;" ρώτησε ο Άλντους προσπαθώντας να κρύψει την ειρωνεία από την φωνή του.

"Για να με θέλει ο Συντάκτης Τίτους, κάτι τέτοιο φαντάζομαι. Αν και μάλλον πάλι κάτι θα έχει να μου διαβιβάσει. Όσο για το γέλιο σου, όποια έκφραση και να έχει το καταλαβαίνω. Κι εγώ δεν πειράζει, αλλά πρόσεχε τους άλλους. Ζούμε δύσκολες ώρες", του είπε ο Κλιντ και απομακρύνθηκε απ' το σημείο που ζητιάνευε ο Άλντους.

Λες και οι άλλες ώρες έχουν κάποια ευκολία, σκέφτηκε ο Άλντους και ξαναβυθίστηκε στο ονειροπόλημά του.

Νωρίς το απόγευμα ο κόσμος στην πλατεία είχε καταλαγιάσει. Σε λίγο θ' άρχιζε η νυχτερινή κίνηση που ήταν κάτι το διαφορετικό. Πολλά απ' τα μαγαζιά θα έκλειναν και θ' άνοιγαν άλλα που είχαν να κάνουν με την ζωή της νύχτας, αν και η αλήθεια ήταν πως τίποτα δεν έκλεινε αλλά απλά υπολειτουργούσε. Σ' αυτήν όμως την φάση η εγκληματικότητα ανέβαινε μια και η απουσία έστω και της στοιχειώδους αστυνόμευσης σταματούσε. Οι μπράβοι αναλάμβαναν το έργο της προστασίας των μαγαζιών θέλοντας να εξασφαλίσουν την προσέλευση εκείνων που μπορούσαν να διαθέσουν το αντίτιμο. Σήμερα, ημέρα καταβολής του εβδομαδιαίου συσσιτίου, η πελατεία θα ήταν αυξημένη. Βέβαια σ' αυτήν την διαλυμένη κοινωνία ήταν άξιο απορίας το που βρισκόντουσαν τόσοι πόροι αλλά οι πληθυσμοί των πόλεων ήταν τόσο μεγάλοι που το παρεμπόριο δεν είχε πρόβλημα ν' ανθεί. Τα ναρκωτικά, ανθούσαν το ίδιο. Πλέον η έννοιά τους ήταν ταυτόσημη με αυτήν των φαρμάκων, που και από αυτά τα περισσότερα βρισκόντουσαν μόνο στην μαύρη αγορά.

Ο Άλντους μάζεψε τα πράγματά του και πήρε τον δρόμο για το σπίτι

του. Μια ώρα ακριβώς μετά έμπαινε στο διαμέρισμά του. Άφησε τον σάκο του δίπλα στην πόρτα. Έβγαλε από το αριστερό του χέρι τα δύο πορτοφόλια και ξάπλωσε στο κρεβάτι του όπως ήταν με τα ρούχα. Δεν ήξερε που ακριβώς θα πήγαιναν με την Άντζελα, αλλά καταλάβαινε πως ό,τι και αν ήταν αυτό, θ' αργούσαν να γυρίσουν.

Αποκοιμήθηκε γιατί όταν άκουσε το χτύπημα στην πόρτα του η ώρα είχε περάσει. Ήταν η Άντζελα. Της άνοιξε και της έκανε νόημα να μπει μέσα.

"Τί ώρα πρέπει να φύγουμε;" την ρώτησε.

"Έχουμε αρκετή ώρα ακόμα. Πέρασα να πάρω το πορτοφόλι μου".

"Κάθισε να φάμε εδώ", της είπε ο Άλντους και προχώρησε στον εκτυπωτή τροφής. Έβαλε το κωδικό του στο πληκτρολόγιο της συσκευής και πάτησε κάποιο κουμπί. Μια τροφή σχηματίστηκε στο πιάτο που είχε μέσα η συσκευή.

Η Άντζελα τον πλησίασε, και έκανε το ίδιο. Στο σκεύος του εκτυπωτή μορφοποιήθηκε με την σειρά της η δική της επιλογή. Πήρε το πιάτο της και κάθισε δίπλα του στο τραπέζι. Ήταν η πρώτη φορά που βρισκόντουσαν πέρα από τις τυχαίες συναντήσεις στην σκάλα. Η Άντζελα δεν είχε πολύ καιρό που είχε μετακομίσει σ' αυτό το κτίριο κι αυτό δικαιολογούσε κάπως την αποξένωσή τους αν κι αυτό αποτελούσε σύνθητες φαινόμενο μεταξύ των κατοίκων.

"Πώς πήγε η μέρα σου;" τον ρώτησε πιο πολύ για να ακουστεί κάποια φωνή παρά από ενδιαφέρον. Ήξερε από πριν ότι τίποτα το αξιόλογο δεν θα είχε να της πει.

"Όπως τα ξέρεις. Τίποτα το σπουδαίο. Με σένα τί γίνεται;"

"Απασχολούμε στο κέντρο υγείας. Πολύ χαμηλές αποδοχές αλλά μπορώ μ' αυτές να συμπληρώνω τις δωρεάν μονάδες για το φαγητό μου", του απάντησε με απογοήτευση. "Δεν χρειάζομαι και μονάδες για τα φάρμακά μου, κάτι είναι κι αυτό".

"Πολύ σημαντικό, μην το συζητάς", ήταν η απάντηση του Άλντους που ξαναπλησίασε τον τροφικό εκτυπωτή, αυτήν την φορά βάζοντας μέσα ένα ποτήρι. Μόλις τελείωσε, το πήρε και ξανακάθισε στο τραπέζι.

"Τί είναι αυτό;" τον ρώτησε η Άντζελα.

"Αλκοόλ", της απάντησε ο Άλντους και ήπιε μια γουλιά.

"Εγώ θα πιω αλκοόλ εκεί που θα πάμε", του δήλωσε σαν να του έλεγε ότι το μέρος που θα πήγαιναν σήκωνε μια διαφορετική συμπεριφορά.

Το γεύμα τους συνεχίστηκε και τελείωσε χωρίς να πει κανείς ούτε μια κουβέντα. Η Άντζελα άφησε να περάσει λίγη ώρα κι έφυγε για το

διαμέρισμά της.

"Πέρασε να με πάρεις σε μια ώρα", του είπε κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Ο Άλντους ξάπλωσε πάλι και βυθίστηκε σε σκέψεις. Το χέρι του μόνο κουνιόταν ρυθμικά σαν κάποιες νότες να τον συνόδευαν στο νοσταλγικό του ταξίδι.

*****

Σε μια ώρα ακριβώς ο Άλντους χτυπούσε την πόρτα της Άντζελας. Αυτή άνοιξε και βγήκε. Τον έπιασε αγκαζέ και προχώρησε στο διάδρομο για τις σκάλες. Μόλις βγήκαν στον δρόμο, του έδειξε έναν δρόμο από την αντίθετη μεριά του σταθμού των τραίνων.

"Από εδώ", του είπε και ξεκίνησε να περπατάει.

Ο Άλντους δεν είπε κουβέντα. Προχώρησαν για πάνω από μισή ώρα κι έφτασαν σχεδόν στην άκρη της πόλης. Μετά από εκεί ήταν η ζώνη με τα εργοστάσια. Η Άντζελα σταμάτησε σ' ένα σπίτι που φαινόταν εντελώς εγκαταλελειμμένο. Έσπρωξε την εξώπορτα που ήταν μισάνοιχτη και προχώρησε σ' έναν σκοτεινό διάδρομο. Στην άκρη ήταν μια σκάλα που κατέβαινε στο υπόγειο. Γύρισε και την έδειξε στον Άλντους, του χαμογέλασε, κι άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλιά. Ο Άλντους την ακολούθησε πάλι χωρίς να μιλάει. Δεν του πολύρασε το όλο σκηνικό αλλά ντράπηκε να της το ομολογήσει. Η Άντζελα πρέπει να είχε έρθει κι άλλες φορές γιατί ακολουθούσε την διαδρομή με σχετική ευκολία. Μετά από λίγο σταμάτησαν έξω από μια κλειστή σιδερένια πόρτα. Η Άντζελα την χτύπησε. Ακούστηκε ένας θόρυβος από μέσα κι η πόρτα άνοιξε. Ένας νεαρός άντρας τους έκανε νόημα να περάσουν και μόλις μπήκαν ξανάκλεισε την πόρτα και την κλείδωσε. Η Άντζελα προχώρησε στον στενό διάδρομο κρατώντας τον Άλντους απ' το χέρι. Στο βάθος του διαδρόμου είχε μια στροφή που ήταν φωτισμένη. Βρέθηκαν σ' έναν μεγάλο χώρο, πάνω από διακόσια τετραγωνικά μέτρα που ήταν φωτισμένος και που ήταν αυτός που αντιφέγγιζε μέχρι τον διάδρομο.

Ο Άλντους έκανε μερικά βήματα και σταμάτησε. Πρώτη του φορά βρισκόταν σε κάτι τέτοιο. Οι τσιμεντένιοι τοίχοι ήταν βαμμένοι με περίεργα χρώματα ενώ μια πληθώρα από έπιπλα βρισκόταν σκορπισμένα σ' όλον τον χώρο. Στο κέντρο υπήρχαν καθίσματα βαλμένα ημικυκλικά και στα περισσότερα καθόντουσαν περίπου είκοσι άτομα. Μπροστά ακριβώς απ' τις καρέκλες ήταν στρωμένα πάνελ που έφτιαχναν μια μικρή εξέδρα γύρω στους είκοσι πόντους πάνω απ' το έδαφος. Αυτό που του έκανε εντύπωση ήταν ότι πουθενά δεν υπήρχαν οθόνες.

"Πάνω στην ώρα ήρθατε", είπε στην Αντζελα μια γυναίκα μεγάλης ηλικίας, κοντά στα χρόνια του Άλντους, που φαινόταν σαν να έκανε κουμάντο στην μάζωξη.

Η Αντζελα της χαμογέλασε και γυρνώντας στον Άλντους του είπε, "Η Βάνα είναι επικεφαλής σ' αυτές τις συγκεντρώσεις. Μένει μόνιμα εδώ. Έλα να καθίσουμε".

Κάθισε σε μια καρέκλα κι ο Άλντους κάθισε δίπλα της.

"Τί ακριβώς θα γίνει;" έσκυψε και την ρώτησε ψιθυριστά στο αυτί.

"Περίμενε και θα δεις", του είπε αυτή μην θέλοντας να χαλάσει αυτό που τουλάχιστον εκείνη θεωρούσε σαν έκπληξη.

Μια άλλη γυναίκα τότε τους πλησίασε και σχεδόν γονατίζοντας μπροστά στην Αντζελα τους είπε, "Χαίρομαι που ήρθες. Αν θέλετε να πιείτε κάτι, τον τρόπο τον ξέρεις. Δίνεις τις μονάδες στον Χόμπο και αυτός το κανονίζει". Άπλωσε το χέρι της κι έπιασε το γόνατο του Άλντους. "Με λένε Ράντα".

"Με συγχωρείς Ράντα, δεν σας σύστησα. Αυτός είναι ο Άλντους. Παίζει κιθάρα κι αν θέλετε φαντάζομαι μπορεί να κανονίσουμε μια άλλη φορά να παίζει και για μας".

Η Ράντα τους χαμογέλασε και σηκώθηκε όρθια. "Θα το κανονίσω αυτό εγώ με την Βάνα και θα σου πω. Κιθάρα; Μπράβο! Είσαι ο πρώτος που ακούω ότι ξέρει κιθάρα", είπε κι έφυγε προς το βάθος της αίθουσας.

Ο Άλντους την έβλεπε να φεύγει και προσπάθησε να υπολογίσει την ηλικία της. Θα πρέπει να ήταν γύρω στα σαράντα, ωραία γυναίκα, με πολύ μακριά μαλλιά, ψιλή, ντυμένη με πολύ ιδιαίτερο τρόπο, με χρωματιστά ρούχα, και όπως οι περισσότερες γυναίκες ήταν μελαχρινή.

Η Αντζελα έσκυψε προς το μέρος του και του ψιθύρισε, "Η Ράντα είναι ζωγράφος".

"Ζωγράφος; Τί ζωγραφίζει;" την ρώτησε με απορία ο Άλντους.

"Πρόσωπα", ήταν η απάντησή της.

"Πού;"

"Σε τοίχους. Πού αλλού;"

"Την αφήνουν;"

"Και βέβαια την αφήνουν".

"Μα νόμιζα πως τα ρομπότ δεν το επέτρεπαν".

"Για τα ρομπότ μιλάς; Αυτά δεν αφήνουν τίποτα και κανέναν. Οι άνθρωποι την αφήνουν. Ζωγραφίζει στους τοίχους των διαμερισμάτων".

"Μπογιάς πού βρίσκει;"

"Όλα αυτά τα κανονίζει ο Χόμπο. Σου βρίσκει ό,τι θέλεις".

"Ο Χόμπο πάλι πως τα βρίσκει; Αυτή είναι η δουλειά του;"

"Ο Χόμπο είναι ηλεκτρονικός ή κάτι τέτοιο. Δουλεύει σε κάποιο υπόγειο κέντρο με πολλά κομπιούτερ. Αν θες ρώτησέ τον αν και δεν λέει πολλά για την δουλειά του. Πάντως μπορεί και σου βρίσκει ό,τι θέλεις. Να το έχεις υπόψιν σου".

Σαν τί να χρειαστώ; Και που να βρω τις μονάδες για το στιδιήποτε; σκέφτηκε ο Άλντους και μελαγχόλησε. Προτίμησε να μην απαντήσει και να προσπαθήσει να καταλάβει το τι θα γινόταν.

Μετά από λίγο έγινε απόλυτη ησυχία κι η Βάνα μαζί με δύο ακόμα άτομα ανέβηκαν στην εξέδρα. Δυο άλλοι έφεραν δύο επίπεδα πάνελ βαμμένα με περίεργα χρώματα που ήταν σαν να είχαν πάρει φωτιά και τα έστησαν σαν σκηνικό.

Κι εκεί, μπροστά στα μάτια ενός έκθαμβου Άλντους, άρχισε να παίζεται μια πρωτόγονη θεατρική παράσταση με υποτυπώδεις χορευτικές κινήσεις και μονολόγους που εξιστορούσαν την καταστροφή που είχε γίνει. Ο Άλντους δεν πίστευε στα μάτια του. Το θέαμα, αν και εντελώς πρωτόλειο, τον είχε συνεπάρει. Δεν ήξερε να λειτουργεί θέατρο πουθενά στην πόλη και κάποιες φήμες έλεγαν πως μόνο στους εσωτερικούς χώρους των Διοικητικών υπήρχε. Την φήμη όμως αυτή κανένας δεν μπορούσε να την επιβεβαιώσει.

Η παράσταση κράτησε περίπου τρία τέταρτα. Κανένας δεν μιλούσε, ακόμα κι όταν η Βάνα και οι συνοδοί της κάθισαν στις καρέκλες τους, κανένας δεν έλεγε το παραμικρό. Κι έτσι, χωρίς σειρά, άρχισαν ένας ένας να μιλάνε και να λένε ιστορίες απ' αυτές που είχαν ακούσει από τότε που ήταν παιδιά. Οι περισσότερες, για τον Άλντους που σχεδόν καθημερινά στην πλατεία μάθαινε τα νέα, ήταν παραποιημένα γεγονότα που είχαν συμβεί πριν δεκαετίες. Αυτό όμως δεν αλλοίωνε την ατμόσφαιρα που θύμιζε ονειρικό σκηνικό από ξεχασμένα χρόνια. Που και που, κάποιος σηκωνόταν κι έπαιρνε απ' τα χέρια του Χόμπο ένα ποτήρι με αλκοόλ.

Όσο κι αν ο άνθρωπος έχει χάσει την αξιοπρέπειά του, πάντα θα υπάρχει μια Βάνα να προσπαθεί να τον ξυπνήσει, σκέφτηκε ο Άλντους κι ένοιωσε για πρώτη φορά εδώ και πολλά χρόνια μια ζέστη να τον κατακλύζει.

Συνήλθε όταν ένοιωσε το χέρι της Άντζελας να τον σκουντάει.

"Τί έπαθες;" τον ρώτησε μ' ενδιαφέρον.

"Τίποτα. Είμαι καλά, απλά χάθηκα για λίγο".

"Σου άρεσε αυτό που είδες;" ξαναρώτησε η Άντζελα.

"Ναι, πολύ. Γίνονται συχνά τέτοιες εκδηλώσεις;"

"Όχι πολύ συχνά, αλλά γίνονται".

"Δεν υπάρχει φόβος;"

"Εννοείς απ' την αστυνομία;"

Ο Άλντους έγνεψε καταφατικά.

"Γιατί; Κάνουμε κάτι που απαγορεύεται;"

"Όχι, αλλά επιτρέπεται;"

"Δεν ξέρω αλλά και δεν με νοιάζει. Τί θα μας κάνουν;"

Ο Άλντους χαμογέλασε μ' ένα χαμόγελο που με δυσκολία βγήκε απ' τα χείλια του. *Απαγορεύεται, επιτρέπεται! Τί να πει κανείς και ποιό είναι άραγε το σωστό;* σκέφτηκε και την χτύπησε δυο φορές φιλικά με την παλάμη του στο γόνατο.

"Σε μια βδομάδα η Ράντα θα κάνει μια παρουσίαση κάποιων έργων της. Θέλεις να έρθουμε;"

"Πολύ θα το ήθελα", της απάντησε βιαστικά ο Άλντους. Δεν ήξερε γιατί, αλλά ήθελε να ξαναβρεθεί σ' αυτό το περιβάλλον. *Πού ξέρεις; Μπορεί να μ' αφήσουν να τους παίξω την μουσική μου!* σκέφτηκε κι ένοιωσε όμορφα.

Εκείνη την στιγμή η Βάνα πλησίασε και κάθισε δίπλα τους. "Λοιπόν; Πώς σας φάνηκε η προσπάθειά μας;" τους ρώτησε αλλά φάνηκε πως κυρίως απευθυνόταν στον Άλντους.

Η Αντζελα γύρισε προς το μέρος του και του έκανε νόημα να μιλήσει. Ο Άλντους φάνηκε να διστάζει αλλά μπροστά στον τρόπο που τον έβλεπαν οι δύο γυναίκες αναγκάστηκε να το ξεπεράσει και να πει την γνώμη του.

"Ήταν ωραίο. Τουλάχιστον σαν προσπάθεια, αλλά αυτά που λέγατε ξεφεύγουν απ' την πραγματικότητα".

Η Βάνα τον κοίταξε περιέργα. "Αναφέρεσαι προφανώς στις ιστορίες που ακούστηκαν μετά γιατί εγώ δεν αναφέρθηκα συγκεκριμένα σε τίποτα".

"Ναι", βιάστηκε να συμπληρώσει ο Άλντους. "Στις ιστορίες αναφέρομαι".

"Τις ξέρεις αλλιώς;" τον ξαναρώτησε η Βάνα.

Ο Άλντους έγνεψε καταφατικά.

"Ο Άλντους παίζει μουσική σχεδόν κάθε μέρα για πολλά χρόνια τώρα στην πλατεία έξω από τους Διοικητικούς", συμπλήρωσε η Αντζελα.

Η Βάνα τον κοίταξε με περιέργεια σαν να ζύγιαζε αυτά που ήθελε να πει.

"Ο στόχος μας δεν είναι το ψέμα. Προσωπικά θα ήθελα να μου πεις τι είδες εσύ να γίνεται. Κανένας μας δεν σκέπτεται με όρους επανάστασης ή κι εγώ δεν ξέρω πως αλλιώς. Αν με ρωτήσεις μάλιστα δεν έχω τίποτα να προτείνω και κάπου μέσα μου τους λυπάμαι. Μιλάω για τους

Διοικητικούς. Ότι περνάνε καλά, αυτό είναι βέβαιο, αλλά φτάνει; Δεν νομίζω".

"Εσύ, τί θα ήθελες;" την ρώτησε ο Άλντους κοιτώντας την στα μάτια.

"Τί θα ήθελα; Να φύγω απ' την πόλη, να ταξιδέψω".

"Μα δεν υπάρχει τίποτα εκεί έξω", επενέβη η Άντζελα.

"Το ξέρω", ήταν η απάντηση της Βάνας. "Προσπάθησα μια φορά να φύγω αλλά ξαναγύρισα πίσω έντρομη".

"Πότε;" την ρώτησε η Άντζελα που δεν πίστευε αυτό που άκουγε.

"Πάνε πολλά χρόνια τώρα, πάνω από είκοσι. Και οι πληροφορίες που έχω είναι πως τώρα είναι χειρότερα".

"Μα πώς; Δηλαδή πώς ξαναγύρισες;" την ρώτησε ο Άλντους.

"Δεν βγήκα από την έξοδο του θόλου. Όσοι φεύγουν από εκεί παραδίδουν το ψηφιακό τους πορτοφόλι και δεν τους επιτρέπεται ξανά η είσοδος. Είχαμε βγει από κάποια στοά που είχε κρυφή έξοδο. Έξω όμως ήταν σκέτη κόλαση".

"Επομένως;" ρώτησε ο Άλντους και η φωνή του έκρυβε μια αγωνία.

"Δεν έχω απάντηση φίλε μου", του είπε η Βάνα. "Εμείνα εδώ και ψάχνω να βρω έναν τρόπο αυτά που σκέφτομαι να μπορέσω να τα δείξω έτσι ώστε να μπορέσουν να βοηθήσουν αυτούς που θέλουν να καταλάβουν".

"Να καταλάβουν τί;" ρώτησε αυτή την φορά η Άντζελα.

"Ό,τι καταλάβουν. Ξέρω γω; Ό,τι καταλάβουν. Και είναι το μόνο που θα ήθελα να ρωτήσω αυτούς που κανονίζουν την επιβίωση της πόλης μας. Βλέπουν κάποια λύση ή μόνο ο θάνατος είναι αυτό που μας έχει απομείνει".

"Υπάρχει κάτι άλλο;" συνέχισε η Άντζελα.

"Υπάρχει;" ρώτησε αυτήν την φορά ο Άλντους που για πρώτη φορά εδώ και καιρό βρισκόταν με ανθρώπους που συζητούσαν για κάτι το διαφορετικό πέρα από το τι θα φάνε ή το πως θα εξοικονομούσαν μερικές μονάδες για να τις χαλάσουν στα κέντρα διασκέδασης.

"Για να σου απαντήσω θα έπρεπε να ξέρω την γενικότερη εικόνα", του είπε η Βάνα. "Κι αυτήν ούτε να την φανταστώ δεν μπορώ".

Τα λόγια της τα ακολούθησε μια σιωπή που μαρτύρησε πως όλοι που παρευρίσκονταν είχαν σταματήσει και τους άκουγαν. Η Ράντα, θέλοντας ν' αλλάξει το κλίμα, ανέλαβε να συνεχίσει τον διάλογο.

"Σας άκουσα κι έχω να σας προτείνω το εξής: Τί θα λέγατε να συνηχίζαμε αυτήν την κουβέντα μια άλλη ώρα; Ίσως να σκεφτόμασταν κάποια πράγματα και να τα συζητούσαμε την άλλη εβδομάδα;"

Όλοι συμφώνησαν αλλά το βλέμμα τους έδειχνε περισσότερο απορία

παρά ότι κατάλαβαν αυτό που η Ράντα τους πρότεινε. Η Βάνα το κατάλαβε, χαμογέλασε αλλά δεν είπε τίποτα.

Για να δούμε, θα βγει τίποτα ή πάλι μόνο η Ράντα θα μιλάει; σκέφτηκε και ανασηκώθηκε.

"Το ξέρεις Άλντους ότι είσαι ο μόνος που παίζεις μουσική μ' αυτόν τον τρόπο; Τουλάχιστον εγώ δεν ξέρω κανέναν άλλο. Πώς κι έτσι;"

Ο Άλντους την κοίταξε χωρίς να μιλάει. Κατάλαβε όμως πως η Βάνα δεν θα έφευγε χωρίς απάντηση.

"Πάνε πολλά χρόνια τώρα που μου φάνηκε πως στον ύπνο μου, ή μπορεί και να ήμουν απλά γλαρωμένος, δεν θυμάμαι πια, μου φάνηκε σαν να άκουσα κάτι περίεργους ήχους που είχαν μια διαφορετική χροιά απ' αυτούς που άκουγα κάθε μέρα. Η μουσική που ακούγεται απ' τα μεγάφωνα στα κέντρα διασκέδασης είναι από τους υπολογιστές κι εμένα πιο πολύ με κρατάει σε εγρήγορση παρά με χαλαρώνει. Έτσι είπα να δοκιμάσω να κάνω κάτι από μόνος μου".

Σταμάτησε να μιλάει σαν να ήθελε να ξαναθυμηθεί εκείνη την εποχή. Όλοι περίμεναν την συνέχεια σαν να άκουγαν κάποιο παραμύθι. Ο Άλντους τους κοίταξε και κατάλαβε πως έπρεπε να τελειώσει την ιστορία του.

"Τότε δούλευα... δεν έχει σημασία αλλά είχα φίλο έναν βοηθητικό Διοικητικό που με βοήθησε να ψάξω σε κάποιον ξεχασμένο υπολογιστή για το πως φτιάχνεται η μουσική. Είδα μια εικόνα, αν και δεν κατάλαβα από τι υλικό ήταν φτιαγμένη η κιθάρα. Όμως συγκράτησα το σχήμα της. Δυστυχώς ο υπολογιστής γρήγορα εντοπίστηκε απ' τα ρομπότ και τον μάζεψαν. Μαζί του έχασα και τον φίλο μου. Έφτιαξα μια κιθάρα από φύλλα από συμπιεσμένα ρινίσματα απ' το υλικό που χρησιμοποιούσαν τότε για να φτιάχνουν χωρίσματα στα εργαστήρια, και έβαλα ψιλιά σύρματα για χορδές όπως ήταν η φωτογραφία που είχα δει. Τα άλλα ήρθαν με τα χρόνια".

"Και πως βγάζεις πάντα τους ίδιους ήχους;"

"Έμαθα πια να τεντώνω τις χορδές όπως πρέπει. Αλλά ας πούμε κάτι άλλο, αυτό δεν έχει κανένα ενδιαφέρον", βιάστηκε να πει ο Άλντους σε μια προσπάθεια να κλείσει το θέμα.

"Θέλω να το συζητήσουμε", του είπε η Βάνα. "Θέλεις να έρθεις την Παρασκευή;"

Ο Άλντους κοίταξε την Άντζελα.

"Εγώ δεν μπορώ όλη την εβδομάδα. Έχουν χειρουργεία και θέλουν να είμαι εκεί για την καθαριότητα. Γιατί δεν έρχεσαι μόνος σου;"

Η Βάνα έκανε έναν μορφασμό σαν να του έλεγε ότι δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα.